

Snežák.

Naredili smo moža
Iz kopnečega snega;
Dali v roko mu metlo,
Končno staro mu glavó.

Pa se solnce prismehlja,
Pa posije na možá;
Mož sneženi se zboji,
Razsolzi se, raztopi ...

Dolgo je pred hišo stal,
Ni se plašil, ni se bal
Mraza ne in ne pesti
Tistih, ki so v šolo šli.

Nam pa legla čez obraz
Je otožnost tisti čas,
Ded se pa smehljali so
In nam to dejali so:

Glejte, tale vaš snežak
Láži grdi je enak:
Ko respice luč vzžari,
Laž kot dim se razkadi.

Slavko Slavič.

Kratkočasnica.

Učitelj razloži učencem, kako je treba s snegom drgniti zmrzlega človeka, da zopet oživi. „Kaj pa, če se taka nesreča pripeti po leti?“ skrbljivo vpraša Sirknikova Metka. Zakaj so se ji smejali drugi otroci?

J. Kovec.

Obelisk.

(Priobčil V. —dan.)

	a			
	a	a	a	
a	a	a	a	a
b	c	č	d	e
e	e	e	g	j
j	k	l	l	l
l	n	n	n	o
o	o	o	p	r
r	r	s	v	z

Vrstice značijo: 1) samoglasnik, 2) žensko ime, 3) vzvišeno stvar, 4) radost gozdarja in vrtnarja, 5) prst na roki in nogi, 6) beraško godalo, 7) del noža in meča, 8) gozdno drevo, 9) ptica. — Črke v sredini od zgoraj navzdol značijo ime mladinskega lista.

(Rešitev in imena rešilcev prih.)